

OHJAKEMAA XII

HUURUPÄITÄ JA SUSISIELUJA

T. H. Hukka

OHJAKEMAA XII

HUURUPÄITÄ JA SUSISIELUJA

Omalle perhelaumalleni,
suvulleni ja hengenheimolaisille,
kaikille tämän maailman kummajaisille,
sekopäille ja "susisieluille",
edesmenneille ja eläville
nelijalkaisille ystäville,
Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA XII

Huurupäitä ja Susisieluja

© 2022 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-806-853-2

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

OSA I: RAKKAAT HUURUPÄÄNI

Jaewulka Vaeltaja kertoo

I LUKU

Oli kulunut jo vuosia siitä, kun minä ja kaksi ystävääni, Vaeltajaveli Daniyeel ja Vaeltajasoturi Jefry, olimme päättäneet lähteä Ohdakemaasta ja vaeltaa Warginmaahan. Olin kokenut tehneeni velvollisuuteni omaa kansaani ja kuningastamme kohtaan, ja olevani vapaa elämään omalla tavallani, siellä minne Henki minut johdattaisi. Olin luopunut isoäitini, kuningatar Mormessan, minulle määräämästä asemasta Molcavarathian käskynhaltijana, ja auttanut sitten hänet turvaan häntä vastaan juonitelevilta molcavarathialaisilta. Kun hän sitten kuoli sairauteensa äitini synnyinkodissa, Ristikallion linnassa, koin vapautuneeni pelosta, vihasta ja katkeruudesta häntä kohtaan, vaikka hän olikin tehnyt elässään paljon pahaa monille ihmisille; myös omalle pojalleen, minun isälleni Moroganille.

Koska mikään ei enää erityisemmin sitonut minua Ohdakemaaan, olin jättänyt äitini ja pikkuveljeni, ja kulkenut vaelluskumppaneitteni kanssa itään, Rajasoitten yli, Warginmaan vuoristoiselle seudulle. Meistä kaikista oli tullut Vaeltajia; sellaisia ihmisiä siis, joita oli aikoinaan Molcavarathiassa nimitetty vähätellen, kauhistellen tai paheksuen ”huurupäiksi” tai ”hourupäiksi”, ja pahimmillaan vangittu, kidutettu ja tapettu.

Warginmaassa meidänlaisiamme ei uhattu, vaan meille osoitettiin vähintäänkin samantasoista arvoa kuin muillekin eläville olennoille. Jotkut warginmaalaiset jopa kunnioittivat elämäntapaamme enemmän kuin tavallista elämänuraa, ja saattoivat toivoa ja odottaa saavansa meiltä jonkinlaista apua vaikeuksiinsa, tai opetusta hengelliseen etsintäänsä. Pidimme majapaikkanamme sitä syrjäistä vuoristomökkiä, jossa olin asunut perheeni kanssa silloin, kun isäni prinssi Moroganin oli pitänyt piileskellä äitiään, joka oli vainonnut

häntä saatuaan tietää hänen maanpetturuudestaan Neljän Valtakunnan Sodassa.

Tuo mökki oli minulle täynnä muistoja, joista osa oli hieman kipeitä, mutta osa hyvinkin lämpimiä ja rakkaita. Eläessäni Warginmaassa olin saanut pikkuveljen, Jelizein, jota olin luullut täysveljekseni, kunnes vuosia myöhemmin äitini oli kertonut rakkaussuhteestaan ruhtinas Regueliin, serkkupuoleensa. Reguel oli äitini Jiskan isän, Nathanaelin, velipuoli. Vanhempieni liitto oli ollut yhteisymmärryksessä pystytetty kulissi; olihan myös isälläni ollut salaisuus, jonka hän paljasti minulle vasta aikuistuttuani. Hän oli ylläpitänyt vuosikausia rakkaussuhdetta Ohdakemaan kuninkaan, Rowen Didrikinpoikaan.

Kun olin asunut tuossa vaatimattomassa vuoristomökissä ystäväni kanssa jonkin aikaa, saimme sinne vieraiksemme isäni ja hänen rakastettunsa Rowenin. Rowen oli tuolloin luopunut Ohdakemaan kruunusta ja pyytänyt ystävänsä Reguelia ottamaan hallitsijan aseman hänen sijastaan. Äitini oli mennyt naimisiin Reguelin kanssa, ja heistä oli tullut Ohdakemaan uusi hallitsijapari. Velipuolestani Jelizeista oli siten tullut kruununperijä, ja edesmenneen kuningatar Mormessan tahdosta hän oli myös Molcavarathiaan perustetun hallintoneuvoston jäsen.

Isäni ja Rowen viipyivät luonamme Warginmaassa jonkin aikaa, ja saatoin nähdä, että he kumpikin pitivät ystävästäni Daniyeelistä ja Jefrystä, ja luultavasti ymmärsivät senkin, miksi myös minä viihdyin noitten kahden nuorenmiehen seurassa. Ja minä saatoin nähdä, millaisista syistä isäni ja Rowen olivat ystäväystyneet, rakastuneet ja kiintyneet toisiinsa, ja olin onnellinen isäni puolesta. Muutaman viikon päästä he kaksi jatkoivat matkaansa Valloittamattomille Maille. He aikoivat kulkea Warginmaan vuoristojen ohitse, Itäisen Veden itäpuolta pohjoiseen, yrittäen löytää syrjäisen reitin Vaskikallion kylään, jonne oli vuosien mittaan vaeltanut myös muita Ohdakemaassa eläneitä ihmisiä. En kuullut isästäni pitkään aikaan mitään, enkä tavannut vuosikausiin myöskään ketään ohdakemaalaisia; en edes äitiäni tai veljeäni.

Kesäaikaan kiertelin ystäväni kanssa Warginmaan eri suunnilla, eikä meitä aina välttämättä tavoitettu, vaikka joku olisi yrittänytkin toimittaa meille viestejä läntisiltä seuduilta. Oleskelimme ajoittain täysin asumattomillakin seuduilla, kun etsimme tiettyjä erakkoina

eläviä warginmaalaisia löytääksemme tietoa yhteisistä sukujuuristamme ja esi-isistämme. Jossakin vaiheessa, kun kävimme pitkästä aikaa Warginmaan kuninkaanlinnan kylässä, saimme kuulla, mitä perheelleni kuului. Tuolloin sain tietää, että Jelizei aiottiin kihlata Argillan kruununprinsessalle, Rodanille. Kotimökkiin palattuani sain myös käsiini sinne toimitetun kirjeen Ivida Igorintyttarelta, jossa hän kertoi, että itämolcavarathialainen ystäväni Daresha oli saanut lapsia entisen sulhaseni, Ivor Igorinpojan kanssa.

En kuitenkaan halunnut matkustaa länteen tervehtimään ketään heistä, koska en erityisemmin kaivannut minkään valtakunnan ylimysväkeä, tai ylipäätään isoja kansanjoukkoja. Mutta muistin ystäviäni ja perhettäni rukouksissani, ja aika ajoin ikävöin jossain määrin heitä kutakin, ja toisinaan ikävöin myös kotiseutuani Itäisessä Vuoristossa. Ilman Daniyeelia ja Jefryä olisin ehkä ajoittain tuntenut yksinäisyyttä, mutta heidän kanssaan eläessäni en koskaan ollut vailla juttuseuraa, enkä myöskään lohduttavaa olkapäätä.

Nuo kaksi ystävääni olivat minulle yhtä rakkaita kuin lapsuudenperheeni oli ollut. Rakastin heitä kumpaakin, joskin osittain eri tavoin. Jefryn olin tuntenut olevan ikään kuin minun ruumiini; tai ainakin olin tuntenut jollain tapaa eläytyväni hänen ruumiilliseen olemukseensa enemmän kuin omaani. Daniyeel taas oli ollut minulle erityisen merkityksellinen jo silloin, kun olin ollut vielä melkein lapsi. Hän oli viipynyt jonkin aikaa kodissani Ristikallion linnassa, ja olin kokenut hänen ymmärtävän minua paremmin kuin kukaan toinen siihen saakka, vaikkemme loppujen lopuksi saaneetkaan viettää paljoa aikaa keskenämme. Minusta tuntui ajoittain kuin Daniyeel olisi jonkinlainen ylevämpi ja viisaampi osa minun mieltäni; se osa, jonka täytyi aika ajoin ottaa hallinta niistä vähemmän viisaista puolista minussa.

Minun oli ollut vaikea myöntää edes itselleni sitä, että olin ollut silloin nuorempana jollain tavoin ihastunutkin Daniyeeliin; rohkenematta kuitenkaan edes kuvitella, että hän pystyisi vastaamaan ihailuuni. Hän ei ollut koskaan osoittanut minua kohtaan romanttista kiinnostusta, enkä olisi halunnut kiusaannuttaa häntä ilmaiseksi itsekään mitään sellaista. Niinpä Daniyeel oli ollut minulle enemmänkin kuin ystävä ja veli, ja jos jotakin romanttista olin toivonut kokevani häneen liittyen, niin se olisi ollut tarve iloita Jefryn puolesta, että hän saisi Daniyeelilta vastakaikua omille tun-

teilleen. Jefry oli rakastunut Daniyeeliin, kun taas minä ja Jefry emme olleet koskaan olleet romanttisesti ihastuneet toisiimme. Välilläimme oli kyllä rakkaudellista kiintymystä, jollainen olisi saattanut toimia jonkinlaisessa ystävyysliitossa, jos meidän olisi pitänyt olosuhteitten pakosta mennä naimisiin. Jefry oli aikoinaan kosinutkin minua, koska hän ei olisi voinut elää isänsä valtakunnassa mieskumppaninkaan kanssa, ja koki yksinäisyyttä. Samalla hän oli toivonut voivansa auttaa minua, koska minä olin tuolloin ajautunut vaikeuksiin hylättyäni kihlattuni, prinssi Morishin.

Tuolloin en kuitenkaan halunnut ryhtyä Jefryn elämänkumppaniksi, koska olin melko järjettömästäkin ihastunut Ivor Igorinpoikaan, eikä Ivorkaan olisi halunnut luopua minusta. Purin kihlaukseni Ivorin kanssa vasta kun olin itse ymmärtänyt, etten haluaisi hänen vaimokseen, tai ylipäätään kenenkään vaimoksi. Mutta tuohon pisteeseen päästäkseni minun oli harhailtava aikani ja eksyttävä melko perusteellisesti, kunnes nöyryin myöntämään, että olin johtanut sekä itseäni että Ivoria harhaan kevytmielisen ihastuksen ja ystävydenkaipuun vuoksi. Vapauduttuani tuosta kihlauksesta päätin, etten ryhtyisi kenenkään vaimoksi enkä perustaisi perhettä, koska halusin olla Vaeltaja.

Jefry oli minulle jollain tavoin niin läheinen, että minusta oli usein tuntunut, että ymmärsimme toisiamme sanoittakin, pelkistä ilmeistä, ja saatoimme joskus suorastaan kokea toistemme tunteet. Ajoittain olin tuntenut melkeinpä eläväni Jefryn ruumiin kautta enemmän kuin omani, ja hän taas koki minun aivan kuin ajattelevan tai puhuvan hänen mielensä sisällä. Emme tosin olleet aina samaa mieltä kaikesta; Jefry näet oli toisinaan liiankin synkkä, itsepäinen ja myös liian ankara itseään kohtaan, eikä hän välttämättä ymmärtänyt omaa parastaan, tai tahtonut suoda sitä itselleen.

Daniyeel suhtautui meihin kumpaakin ystävyydellä ja syvällisellä arvostuksella. Hän sanoi minulle joskus, että hänen oli vaikea nähdä minua ja Jefryä erillisinä olentoina, koska meillä oli tuo erikoinen kokemus elämämme jakamisesta. Siinä vaiheessa, kun olimme lähteneet Ristikallion linnasta yhteiselle vaelluksellemme Warginmaahan, Daniyeel oli suhtautunut avoimesti siihen mahdollisuuteen, että hänestä voisi tulla Jefrylle enemmänkin kuin ystävä tai vaelluskumppani; siis, jopa romanttinen rakastettu. Hän ei ollut kuitenkaan tiennyt itsekään, mihin suuntaan hänen tunteensa voisi-

vat kehittyä, eikä hän ollut siksi luvannut Jefrylle mitään sellaista kuin jotkut rakastavaiset toisilleen lupasivat.

Minä olin hartaasti toivonut, että Daniyeelistä tulisi Jefryn rakastettu; enhän olisi halunnut Jefryn joutuvan pettymään toiveissaan. Itse en kokenut kateutta tai mustasukkaisuutta tuosta mahdollisuudesta, koska eläydyin niin syvästi Jefryn kokemuksiin. Koin tuntevani saman kaipauksen ja turhautumisen kuin Jefrykin tuossa rakastuneisuudessaan, mutten arvellut oman ruumiini kaipaavan heiltä kummaltakaan mitään muuta kuin sellaista hellyyttä, jollaista voisi osoittaa ystävälle, lapselle tai lemmikille. Ja sellaista hellyyttä he kumpikin minulle osoittivatkin, siinä määrin kuin itse tunsin haluavani ottaa sellaista vastaan.

Vaeltelin aika ajoin omilla teilläni, jotta Daniyeel ja Jefry saisivat olla rauhassa kahden; tai sitten kannustin heitä vaeltamaan välillä keskenään, jotta saisin olevinaan itse olla rauhassa kotimökillä. Mutta joka kerta, kun tapasimme uudelleen, saatoin nähdä, ettei heidän suhteensa ollut vielääkään kehittynyt rakastavaisten suhteeksi. He saattoivat kyllä osoittaa toisilleen myös ruumiillista hellyyttä, mutta Daniyeelin puolelta se hellyys oli vain sen tasoista, jollaista hän osoitti ajoittain minullekin. Eikä Jefrykään niin ollen rohjennut lähestyä Daniyeelia sen läheisemmin. Joskus hän kyllä suuteli Daniyeelia suulle, mutta ehkäpä Daniyeel koki sellaisen hellyydenosoituksen liian hämmäntävänä, koska ei itse näyttänyt tekevän sellaista; ainakaan kovin usein, tai varsinkaan mitenkään kiihkeästi.

Kun sitten lopulta sain kysytyksi tuosta asiasta Jefryltä suoraan, hän sanoi olevansa tilanteeseen niin tyytyväinen kuin voi olla. Eihän Jefryllä ollut koskaan tapana vaatia itselleen kaikkea, mitä hän sisimmässään kaipasi. Hän sai Daniyeelilta rakkautta, kuten minäkin, muttei romanttista rakkautta, eikä vastausta ruumiilliseen kaipaukseensa. Jefry vakuutti kuitenkin tyytyvänsä siihen, mitä sai, ja omasta mielestään hän tunsii saaneensa enemmänkin kuin olisi ansainnut. Jefryhän oli kauan aikaa luullut ansaitsevänsä suorastaan kuoleman; joten, siltä osin minun oli pakko olla tyytyväinen siihen, että hän sentään jaksoi elää kanssamme ja iloita ainakin jossain määrin ystävyystämme.

Ja kuitenkin olisin toivonut, että Daniyeel olisi voinut vastata Jefryn tunteisiin kokonaisvaltaisemmin, koska Jefryn turhautunei-

suus turhautti minuakin. Minä, joka eläydyin Jefryn ruumiin kokemuksiin enemmän kuin kykenin elämään omassa ruumiissani, olisin halunnut rakastaa Daniyeelia Jefryn kautta myös romanttisella tavalla, ja saada siten Jefryn kautta jonkinlaista vastakaikua myös omille tunteilleni. Meni tosin jonkin aikaa ennen kuin itsekään ymmärsin ja myönsin itselleni, että todella tunsin tuolla tavoin. Enkä kyennyt kertomaan tuosta kaipauksestani suorasanaisesti edes Jefrylle, mutta luultavasti hän ymmärsi minua, jos aistinkin minussa jotakin hiljaista, salattua ikävää.

Daniyeel tiesi, että minä olisin toivonut hänen vastaavan Jefryn tunteisiin, koska olin puhunut hänelle asiasta jo vuosia aiemmin. Mutta enhän voinut odottaa hänen teeskentelevän sellaista kiinnostusta, jollaista hänellä ei ilmeisestikään ollut, eikä välttämättä ikinä heräisikään. Eikä Jefrykään olisi halunnut Daniyeelin ryhtyvän romanttiseen kumppanuuteen pelkästään hänen mielikseen. Vuosien mittaan näytti yhä varmemmalta, ettei heidän välilleen kehittyisi läheisempää rakkaussuhdetta; ja se tarkoitti, että minä haudaisin toiveeni siitä, että koskaan näkisin Daniyeelin katsovan Jefryä sellaisella rakastavalla katseella, jollaisia olin nähnyt isäni ja Rowenin vaihtavan keskenään.

Noitten osittain onnellisten, mutta osittain hämmentävien yhdessä viettämiemme vuosien jälkeen minun oli lopulta myönnettävä itselleni, että rakastin Daniyeelia oleellisesti erilaisella tavalla kuin Jefryä. Jefryä rakastin edelleen kuin osana itseäni, veljenäni ja ystävänäni, mutta Daniyeelia rakastin, koska hän oli sellainen kuin oli. En voinut omistaa häntä, enkä voinut vaatia häneltä enempää itselleni, kun minulla oli jo hänen ystävyytensä. Enkä uskonut Daniyeelin edes tahtoneen koskaan olla jonkun ruumiiltaan naispuolisen kumppani. Sitä paitsi, hänhän oli tehnyt Vaeltajalupauksen, mikä tarkoitti, ettei hän edes voisi enää ottaa ”vaimoa”, vaikka tahtoisikin. Ja itse taas koin olevani vääränlaisessa ruumiissa; sellaisessa ruumiissa siis, jollaista en uskonut Daniyeelin näkevän tai kokevan romanttisella tavalla viehättäväksi.

En olisi halunnut olla sellainen kuin ruumiiltani olin; olisin halunnut olla kuin Jefry, ja olisin halunnut Daniyeelin rakastavan sellaista ruumista. Mutta mitenpä olisin voinut vaihtaa tai muuttaa ruumistani toisenlaiseksi? Minun oli tyydyttävä siihen, mitä sain heidän ystävyytensä ja kiintymyksensä kautta, ja yritettävä elää

enemmän henkisellä ja sielullisella tasolla kuin ruumiissani. Mutta kerta kerralta ja vuosi vuodelta minulle kävi yhä vaikeammaksi olla erossa Daniyeelistä ja olla osoittamatta hänelle enemmän hellyyttä kuin Jefrylle. Ja jossain vaiheessa huomasin, että olinkin ikävöinyt lähinnä häntä, enkä niinkään paljon Jefryä.

Tuosta kaikesta turhauttavasta tunteilusta huolimatta me kolme elimme Warginmaassa useita vuosia keskenämme aivan sopuisasti, kuten ”huurupäät” yleensäkin. Emme tavanneet kirjoakaan muita ihmisiä, vaan vaeltelimme siellä täällä asumattomilla seuduilla, ja vietimme kylmimmät ajat kotituvassamme nököttäen. Erämaassa oleskellessamme tapasimme useinkin puolikesyjä, nuoria susia tai koirasusia, jollaisiin Warginmaassa saattoi törmätä useammin kuin ihmiskulkijoihin. Koska eräät tapaamamme orvot tai yksinäiset nelijalkaiset näyttivät kiinnostuvan meistä, annoimme niitten seurailla meitä ja kesyyntyä siinä määrin, että ne tottuivat siihen, että annoimme niille toisinaan ruokaa.

Yksi koirasusiuros ja puolivilli susinaaras asettuivat elämään vuoristotupamme lähetyville, ja kun ne saivat aikanaan pentueen, kaksi noista pennuista hakeutui meidän seuraamme, kesyyntyä ja ryhtyi elämään kanssamme. Annoimme noille koirasusille nimiksi Jeshu ja Adiel. Jeshu oli lähes valkoinen naaraspentu, ja se näytti muuten hyvin susimaiselta, mutta se oli rakenteeltaan hieman hoi-kempi, sen häntä kaartui ylemmäs kuin susilla, ja sen silmät olivat vaaleanruskeat. Adiel taas oli harmaasävyinen, hyvinkin paljon villin suden näköinen urospentu. Vietimme välillä jopa kuukausia noitten nelijalkaisten ystäviemme kanssa keskellä erämaita, erityisesti niin kutsutulla Luolasusialueella.

Meillä kolmella ”huurupäällä” oli myös yhteisiä kiinnostuksenai-heita liittyen Warginmaan historiaan ja niin kutsutun Susikansan tarinoihin, joista ei läntisissä valtakunnissa laajemmin tiedetty. Daniyeel oli jo vuosia sitten sanonut, että meidän olisi hyödyllistä perehtyä yhteisiin sukujuuriimme ja ymmärtää se, millaiseen roo-liin meidät oli kutsuttu juuri syntyperämme vuoksi. Hän ehkä ym-märsi tuon asian paremmin kuin itse alkuun ymmärsin, koska hä-nellä oli tapana saada suoraakin johdatusta Korkeimmalta Viisau-delta, kun hän vietti pitkiäkin aikoja vaipuneena sisäisiin rukouk-siinsa. Daniyeel oli meistä kolmesta se, jolla oli ikään kuin suurin yhteys Kaikkeuden Luojaan, ja hänellä oli myös ollut lapsesta

saakka erikoisia kokemuksia, jollaisia minulla ja Jefryllä ei vielä tuolloin ollut esiintynyt.

Osan Warginmaassa vietetystä yhteisestä ajastamme etsimme siis tietoa; niin suusta suuhun välittyntä perimätietoa kuin kirjakääröihin kirjattua aikalaisten kertomaa, sekä kansantarinoita ja virallisempia aikakirjoja. Ja tämä tiedonetsintä kuljetti meitä toisinaan ilmansuunnasta toiseen; niin kuninkaanlinnaan kuin syrjäisiin erämaaluoliin, joissa oli majaillut vaeltavia erakoita. Kopioimme löytämiämme käärejä ja kartoja, ja teimme omia muistiinpanoja suullisista tarinoista, joita tavallinen väki meille kertoi. Kylmimmiksi kuukausiksi palasimme mökkiimme läpikäymään noita saamiamme tietoja. Ja olihan meidän välillä myös metsästettävä, kalastettava ja keräiltävä ruokaa etenkin talveksi, jotta tulisimme toimeen saamatta palkkaa tai elantoa miltään taholta.

Warginmaan historiassa minua ymmärrettävästi kiinnostivat eniten omien esivanhempieni taustat. Äitini äidinäiti, prinsessa Jelizia Hrodwulfintytär, oli aikoinaan matkustanut Warginmaasta länteen kuningattareksi nuorelle kuningas Willefille. Kuningatar Jelizian elämäntarina kiehtoi minua aivan erityisesti, ja jo lähtiessämme vaeltamaan Warginmaahan olin saanut mukaani käsikirjoituksen hänen erikoisista kokemuksistaan.

Tuon käsikirjoituksen oli kuningatar Jelizian sanelun mukaisesti kirjoittanut ylös eräs salaperäinen Vaeltajaveli, Joenkel Susisielu, joka oli elänyt Warginmaan ja Argillan rajaseudulla, Warginmaan kuninkaanlinnassa ja sittemmin myös Ohdakemaassa. Käsikirjoitusta oli säilytetty Warginlaaksossa, salaisessa piilopaikassa, eikä kukaan sikäläisistä ollut edes tiennyt sen olemassaolosta. Outo kulkukoira oli löytänyt tuon paperikäärön Warginlaakson Veljesyhteisöstä, ja vasta silloin Veljet olivat huomanneet sen olemassaolon. Ja koska käärön päällä oli ollut isoäitini, Jelisepa Willefintytären nimi, se oli toimitettu ensin hänen luettavakseen. Luettuun tuon oman äitinsä saneleman käsikirjoituksen Jelisepa oli toivonut, että juuri minä lukisin sen seuraavaksi.

Kun nuo erikoisella tavalla syntyneet ja piilopaikassaan vuosia säilyneet paperiarkit oli toimitettu minun käsiini, olin saanut niitten mukana myös isoäitini kirjeen, jonka hän oli kirjoittanut luettuaan itse äitinsä ihmeellisen tarinan.

”Rakas Jaewulka, lapsenlapseni,

tiedän, että olet luonnoltasi sellainen, että äitini tarina tulee kiehtomaan sinua. Kun itse sain sen käsiini ja aloin lukea noita rivejä, joita muuan Vaeltaja Joenkel on kirjannut äitini puolesta, silmäni ovat avautuneet niin monessa asiassa, etten ehtisi edes selittää sitä kaikkea ennen kuin maanpäällinen vaellukseni päättyy!

Sinä ja warginmaalaista sukujuurta olevat ystäväsi tiedätte varmasti, mitä tehdä tälle käsikirjoitukselle! Varjelkaa sitä pahantah-toiselta väeltä, koska ymmärrätte varmasti sen paljastavan asioita, joita voisi käyttää pahaan tarkoitukseen, ja jotka saattaisivat antaa jollekulle noista asioista kauhistuvalle syyn tuhota tietynlaiset ihmiset maan päältä. Varjelkaa tekin siis Warginmaan väen salaisuutta siellä, missä nyt elätte tai missä milloinkin vaellatte! Ja ehkäpä joku teistä saa äitini tarinasta uskoa ja rohkeutta elää elämänsä vielä laajemmin ja rikkaammin kuin on koskaan ro-jennut kuvitellakaan.

Rakastaen, isoäitisi Jelisepa. Ja terveisensä haluaa lähettää myös omituisesti käyttäytyvä koirani, jonka olen nimennyt oman äitini mukaan; syystä, joka ei ole äidilleni millään tavoin pahantahtoisen!”

Kirjepaperin alaosassa oli osittainen, musteella painamalla tehty, suuren koiran etutassun jälki. Kun sitten sain luetuksi tuon Jelizia Hrodwulfintyttären tarinan, minunkin silmäni toden totta avautui-vat; sekä monen äidiltäni kuulemani asian ja tapauksen suhteen, että myös syvällisemmällä tavalla. Halusin luonnollisesti tietää lisää siitä Warginmaan väestä, jonka arveltiin polveutuvan suoraan muinaisesta Susikansasta, ja johon itsekin liityin äitini ja äidinäitini kautta. Tuon Susikansan edustajilla saattoi esiintyä hyvinkin eri-tyislaatuista ominaisuuksia. Heidänlaisiaan oli kuulemma aina ollut kuningas Rodolf Wargin suvussa. Rodolf Warg oli Wargin-maan ensimmäinen kuningas, ja hän oli niin minun, Jefryn kuin Daniyeelinkin esi-isä.

Rodolf Wargilla ja hänen vaimollaan Jelizai Figulfintyttärellä oli ollut ainakin kolme lasta. Tytär, Rodwulka, oli vanhojen sukupui-ten mukaan lapseton, ja hän oli ryhtynyt jo nuoruudessaan erakko-vaeltajaksi. Minun ja ystäväni kokoamiemme suullisten tarinoitten mukaan kyseinen Rodwulka oli kadonnut jonnekin itäisille, asu-

mattomille seuduille kuninkaanlinnan liepeillä kuljeskelleen suden mukana, eikä häntä ollut enää koskaan nähty, ainakaan ihmishahmossa. Mutta toisaalta meille oli kerrottu, ettei Rodwulka ollut kuitenkaan kuollut veljiensä elinaikana, koska hänen kerrottiin vierailleen säännöllisesti tapaamassa veljiään jonkun toisen Vaeltan seurassa. Tämä outo tapaus herätti uteliaisuutemme, ja näimme erityistä vaivaa löytääksemme Rodwulkan asuinluolan itäisimmästä Warginmaan osasta. Sieltä löysimme naisen luurangon, jonka viereen oli joskus asettunut kookas susi, ja tuosta sudestakin oli enää jäljellä pelkkä luuranko.

Rodolf Wargin pojista, eli Rodwulkan veljistä vanhempi oli Rolf Vanhin, ja Warginmaan kruunu periytyi hänelle, ja sittemmin tämän Rolfin ja syntyperältään tuntemattoman Jozan jälkeläisille. Jozan kerrottiin olleen lähes mykkä tai ainakin puhumaton, mutta kun hän lauloi jollakin muinaisella Susikansan kielellä, kaikki lähitienoon koirat ja sudet alkoivat kuulemma syystä tai toisesta ulvoa. (Äitini äidin äiti, Jelizia Hrodwulfintytär, oli syntyjään tuota sukulinjaa, muttei hän kertonut olleensa mitenkään erityisen lauluvainen ihminen.)

Rodolf Wargin nuoremman pojan, Figulf Warginpojan ja hänen vaimonsa Daniyelan lapsia taas ovat Ohdakemaan ruhtinassukuun vaimoksi otettu Jawulka, kauas pohjoiseen vaeltanut Jakim, sekä Jaekin Figulfinpoika. Jawulka Figulfintytär oli Jelisepa Willefintyttären isänsän, ruhtinas Wigulfin, äiti.

Jakim Figulfinpoika taas löysi vaimon pohjoisilta mailta, ja hänellä oli kolme lasta: Jakin, Jokim ja Jaelika. Jokim sai aikoinaan vaimokseen Janosha Janoksentyttären Vaskikallion kylästä. Sinne Jokimin oli jättänyt eräs Vaeltaja, joka oli huolehtinut hänestä, kun hän jäi orvoksi ja kadotti sisaruksensa. Daniyeel on tuota sukua, siis Vaskikallion Jokimin jälkeläisiä. Jaekin Figulfinpoika taas hallitsi jonkin aikaa ruhtinaana luoteisessa Warginmaassa, ja hän sai erikoisten tapahtumien myötä vaimon silloisen Argillan puolelta. He saivat yhden lapsen, Zaloban, jonka kautta Figulfien nimi jatkui. Ystäväni Jefry on äitinsä kautta tuota sukua, ja samaa sukulinjaa on myös Molcavarathian käskynhaltijaksi päätynyt Figulf Figulfinpoika.

Kun olin itse perehtynyt Jelizia Hrodwulfintyttären tarinaan, annoin myös Jefryn lukea sen. Daniyeel oli lukenut tuon käsikirjoi-

Jaewulka on elänyt Warginmaassa kahden Vaeltajaystävänsä, Jefryn ja Daniyeelin kanssa jo vuosia. He ovat keränneet tietoa omista warginmaalaisista sukujuuristaan ja Susikansan historiasta – erityisesti Susisieluista, joista läntisissä valtakunnissa on kuultu vain ”huurupäitten” tarinoita. Mutta Susikansan salaisuutta ei voikaan ymmärtää sellainen, joka uskoo olevansa vain se, jonka kuvastimesta näkee.

Kun Jaewulkan veli, hieman kahelinakin pidetty Jelizei Reguelinpoika ilmestyy heidän entisen kotimökkinsä ovelle, Jaewulka yllättyy nähdessään, kenet Jelizei onkaan tuonut mukanaan. Sovinnon rakentamisen lisäksi Jelizeilla on toinenkin syy tulla Warginmaahan. Hän haluaa saada selville, elääkö Warginmaan salamyhkäisen väen keskuudessa yhä Susisieluja.

Kun Jaewulka ymmärtää, miksi hänen veljensä haluaisi löytää Susisielun, hän antaa tämän lukea Warginmaan tarinoita. Ensimmäisen tarinoista on kirjoittanut sekopääksi itsensä kokenut Xander Woldarinpoika, joka eli ajalla, jolloin Ohdakemaa oli yhä osa suurta Molcavarathiaa. Tuolloin Itäiseen Vuoristoon ilmantui sutensa kanssa erikoinen ”huurupää”, jota kutsuttiin Joenkel Susisieluksi. Toisen tarinoista on sanellut kuningatar Jelizia Hrodwulfintytär, Jaewulkan ja Jelizein isoäidin warginmaalainen äiti.

Kuningatar Jelizian tarinan luettuaan Jelizei on valmis tekemään ratkaisunsa.

Myös hänen kumppaninsa elämä muuttuu väistämättä, eikä muutosta ole helppo kohdata, ellei näe siinä mitään hyvää ja merkityksellistä. Kun myös Jefry ja Daniyeel tapaavat Jaewulkan vieraat, on aika korjata väärinkäsitykset, hyväksyä menneet, luopua katkeruudesta ja antaa uusi mahdollisuus niin piilossa kyteneelle kuin haavoittuneellekin rakkaudelle.

Sarjan jatko-osat: ohdakemaa.blogspot.fi

